

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1011/2021
23.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Чедо Ђурчић адвокат из ..., против туженог Компаније „Дунав осигурање“ АДО Београд, уз учешће умешача на страни тужиоца „Адвокатске коморе Чачак“, коју заступа Миодраг Алексић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 247/20 од 18.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 247/20 од 18.09.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 247/20 од 18.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 230/19 од 23.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 519.953,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.04.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 17.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 247/20 од 18.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и умешача на страни тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Чачку П 230/19 од 23.05.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), прописано је

да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца којим од туженог као осигуравача по основу полисе осигурања одговорности број ..., потражује накнаду штете насталу услед пропуста и грешке у обављању адвокатске делатности од стране пуномоћника тужиоца, у парници – радном спору који је правноснажно окончан повлачењем тужбе из разлога јер пуномоћник тужиоца није приступио на заказано рочиште и свој изостанак није оправдао. Пропуст адвоката да приступи на заказано рочиште и да о томе обавести суд или странку оцењен је као крајња непажња, која на основу члана 7. став 1. тачка 3. Услови за осигурање професионалне одговорности адвоката, искључује из осигурања предметни пропуст пуномоћника тужиоца. Међутим, нижестепени судови су о тужбеном захтеву у овој правној ствари одлучили применом правила о терету доказивања. По оцени нижестепених судова тужилац није доказао да би у поменутом спору успео да његов пуномоћник није направио пропуст, односно није доказао постојање узрочно-последичне везе између пропуста адвоката и штете коју је претрпео, те је његов захтев за накнаду штете одбијен из разлога што се нису стекли услови из члана 897. Закона о облигационим односима, применом правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП.

Узимајући у обзир врсту спора и садржину судске заштите и начин пресуђења, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, уједначавања судске праксе нити потреба за новим тумачењем права. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају и усклађене су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем нижестепених судова и ревизијског суда у примени овог правног института због чега не постоји потреба за одлучивањем о ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Тужилац уз ревизију није доставио другачије правноснажне или ревизијске одлуке које би указивале на другачији закључак. Из тих разлога ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужиоца не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужиоца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу у овој правној ствари, ради накнаде штете, поднео дана 04.08.2016. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 519.953,00 динара. Првостепена пресуда донета је 23.05.2019. године, док је другостепена пресуда донета 18.09.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић